# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 2744**

гр. София, 25.04.2014 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Второ отделение 22 състав,**
в публично заседание на 04.04.2014 г. в следния състав:
**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9908** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145-178 АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ.

Образувано е по жалба на П. К. Д., А. Г. Т. и Ц. Л. В. срещу ЗАПОВЕД № ДК-19-С-17/17.09.2013 г. на Началника на Регионален отдел „Национален строителен контрол”- С. към РДНСК, Югозападен район.

В обстоятелствената част на жалбата са развити съображения, за нищожност и материална незаконосъобразност на заповедта, поради това, че административния орган не е констатирал основания за незаконност на строежа или за отклонение от издадените строителни книжа, поради което не съществувала пречка сградата да бъде въведена в експлоатация. Твърди се, че административният орган е допуснал и процесуални нарушения, като не е изяснил правилно относимите към спора факти и обстоятелства. Съдът е сезиран с искане за отмяна, поради незаконосъобразност на оспорената заповед.

Ответникът- Началника на РО „Н.”- С. към РДНСК, Югозападен район, чрез процесуален представител юрк.С. изразява становище по неоснователността на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна- М. С. З., Е. В. З. и Л. В. З. също оспорват жалбата, като молят съдът да постанови решение, с което да я отхвърли, като неоснователна по съображения, изложени в писмено становище от 03.04.2014г.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА не изпраща представител, който да даде заключение относно основателността на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:
Видно от констативен акт № 9301-814/23.07.2013г. в УПИ XII-249 от кв.29, по плана на [населено място], местността „Х. Д.” с административен адрес: [населено място], [улица] построена жилищна сграда, захранена с ел.енергия и вода. В нея не са монтирани парапетите на стълбището, както и асансьора. Върху плочата на подземните гаражи не е положена изолация. Обектът е ограден с временна строителна ограда. Строежът е от III категория и се ползва по предназначение за жилищна сграда, без издадено разрешение за ползване.
Въз основа на съставения акт е издадена и оспорената в настоящото производството ЗАПОВЕД № ДК-19-С-17/17.09.2013г., с която Началникът на РО „Н.”-С. при РДНСК, Югозападен район на основание чл. 178, ал. 5 във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 6, т. 7 и т. 14 от ЗУТ е забранил ползването на строеж „жилищна сграда с офиси, ателиета и подземни гаражи”, находящ се в УПИ XII-249 от кв.29, местност „Х. Д.” с административен адрес: [населено място], [улица].

В. на строежа [фирма] и Б. Б. Натов са уведомени за образуваното административно производство на 24.07.2013г., като същите не са подали възражение срещу съставения констативен акт. До собствениците на апартаменти, ателиета и подземни гаражи в жилищната сграда е поставено съобщение № 1/23.07.2013г. по реда на § 4 ал.1 ДР на ЗУТ.
Жалбоподателите П. К. Д., А. Г. Т. и Ц. Л. В. са придобили право на собственост върху недвижими имоти, изградени в груб строеж, находящи се в процесната жилищна сграда, а именно: апартамент № 4, апартамент №2 и апартамент № 21, видно от представените нотариални актове № 195, том I, дело №156/2011г., №59, том I, дело № 53/2010г. и №32, том I, дело №26/2010г.
Със Заповед № РД-13-381/26.11.2012г. Началника на ДНСК е упълномощил Началниците на Регионални отдели „Национален строителен контрол” към РДНСК да забраняват ползването на строежи или част от тях, които не са въведени в експлоатация по установения ред или се ползват не по предназначението им съгласно издадените строителни книжа и условията за въвеждане в експлоатация.
При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Законодателното решение, визирано в нормата на чл. 178, ал. 1 от ЗУТ постановява, че се забранява ползването на строежи или на части от тях преди да са въведени в експлоатация от компетентния по чл. 177 от закона орган. Нарушаването на цитираната разпоредба поражда правомощието на началника на ДНСК или на упълномощено от него лице с мотивирана заповед да забрани ползването на строежа. Материално-правните предпоставки, които обуславят издаването на административен акт по чл. 178, ал. 5 от ЗУТ, се свеждат до установяването на ползването на строеж, (който не е от категорията на предвидените в чл. 178, ал. 2 строежи, които не подлежат на въвеждане в експлоатация), както и на факта на невъвеждането му в експлоатация по реда на чл. 177 от ЗУТ. Преценката на административния орган по отношение на тези факти предопределят и съответствието на заповедта за забрана ползването на строежа с материалния закон. В процесния случай, като е констатирал

нарушение на чл. 178, ал. 1 от ЗУТ и е разпоредил забрана за ползването на строежа, издателят на оспорената заповед е приложил правилно материалния закон към установените в хода на административното производство факти.
Не се спори между страните по делото, че „жилищната сграда с офиси, ателиета и подземни гаражи", находяща се в [населено място], район „П.", [улица] строеж от III категория, съгласно чл.137 ал.1 т.3 ЗУТ. Констатациите в съставения от длъжностните лица на СО, район „П. " акт от 23.07.2013г., като официален свидетелстващ документ обвързват съда, който е длъжен да приеме, че обективираните в него факти и обстоятелства са се осъществили, така както са изложени от административния орган. В. на строежа не е доказал изпълнението на произтичащото от чл. 178, ал. 1 от ЗУТ задължение за въвеждане на обекта в експлоатация и жалбоподателите не са опровергали съдържащите се в констативния акт и заповедта фактически установявания. Дължимостта на въвеждането на обекта в експлоатация е обусловено от неговата категория по смисъла на чл. 137, ал. 1 от ЗУТ. След като процесният строеж е от III категория, същият подлежи на въвеждане в експлоатация от органите на ДНСК по реда на Наредба № 2/31.07.2003г. за въвеждане в експлоатация на строежите в РБ и минималните гаранционни срокове за изпълнение на строително-монтажни работи, съоръжения и строителни обекти. На основата на събраните по делото доказателства, съдът намира, че административният орган е установил относимите към материалното административно правоотношение факти, пораждащи правомощието му по чл. 178, ал. 5 от ЗУТ за налагане на забрана за ползването на обекта, от което произтича и материалната законосъобразност на обжалваната заповед.
Ирелевантно за предмета на настоящото спорното правоотношение е обстоятелството дали строежът е законен, като изследването на този факт би имало значение в производство по оспорване на заповед, издадена на правно основание чл.225 ЗУТ. Пределите на съдебния контрол в настоящото производство се свеждат единствено до преценката за наличието на предпоставките за издаването на заповед по чл. 178, ал. 5 от ЗУТ. В случай, че след издаването на атакуваната заповед в отделно административно производство се докажат предпоставките за правомерното въвеждане на обекта в експлоатация, ще е налице нов юридически факт, част от съдържанието на материалното административно правоотношение, пораждащ правото на ползване на обекта.
Оспорената заповед е издадена при спазване на установените от чл. 59, ал. 2 от АПК изисквания за форма. Фактическите основания за издаването на административния акт са отразени в представения по делото Констативен акт № 9301-814/23.07.2013г., в който се съдържат конкретни данни относно липсата на издадено разрешение за въвеждане на обекта в експлоатация.
При издаването на административния акт не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила. Спазено е процесуалното правило на чл. 178, ал. 5 от ЗУТ заповедта за забрана ползването на обекта да е издадена въз основа на съставен констативен акт. На жалбоподателите е обезпечена възможността да направят възражения по съставения констативен акт и да представят доказателства, с което е осигурено и правото им на участие в административното производство в съответствие с разпоредбата на чл. 34, ал. 3 от АПК. Индивидуалният административен акт съответства и на целта на закона, изразяваща в забраната на ползването на обекти, невъведени в експлоатация от компетентния по чл. 177 от ЗУТ

орган. Доказана е и компетентността на издателя на акта, защото съгласно Заповед № РД-13-381/26.11.2012 г. на основание чл. 178, ал. 5 от ЗУТ Началникът на ДНСК е предоставил на началниците на РО „Н.” в регионални дирекции за национален строителен контрол правомощия да издават заповеди за забрана ползването на строежи, които не са въведени в експлоатация, поради което и не са налице основания за обявяване нищожността на атакуваната заповед, поради материална некомпетентност на постановилият я орган.
По изложените правни съображения и на основание чл.168 АПК , съдът приема, че оспорването на ЗАПОВЕД № ДК-19-С-17/17.09.2013г. е неоснователно и следва да бъде отхвърлено, тъй като административният акт е законосъобразен при проверка на всички основания по см. на чл.146 АПК. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в административния процес при условията на чл.170 ал.1 АПК административният орган доказа съществуването на установените от него фактически основания и изпълнението на законовите разпоредби, мотивирали го да постанови ЗАПОВЕД № ДК-19-С-17/17.09.2013г.

При този изход на спора и с оглед заявената претенция на ответника за присъждане на разноските по делото, жалбоподателите следва да бъдат осъдени да му заплатят сумата от 600 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение на основание чл.8 ал.2 т.1 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет / изм.ДВ.бр.28/28.03.2014г./

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, II-ро отделение, 22 състав

# Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. К. Д., А. Г. Т. и Ц. Л. В. всички със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.4, чрез адв.И. А. И. срещу ЗАПОВЕД № ДК-19-С-17/17.09.2013 г. на Началника на Регионален отдел „Национален строителен контрол”- С. към РДНСК, Югозападен район, като НЕОСНОВАТЕЛНА.
ОСЪЖДА П. К. Д., А. Г. Т. и Ц. Л. В. всички със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.4, чрез адв.И. А. И. да заплатят на РДНСК, Югозападен район с адрес: [населено място], [улица], ет.3 сумата от 600 /шестстотин/ лева на основание чл.143 АПК.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: